

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι πρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20 — ἂν συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6

20 Φεβρουαρίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΘΕΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΕΒΟΥΡ

Συνίξιαι: ἰδί. σελ. 97.

Τὴν 20 Αὐγούστου 1860 οἱ πολυηροὶ ἐρευνηταὶ ἀρχονται τῆς ὁδοιορίας· εἶναι δὲ δεκαεπτὰ ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βούρκ καὶ προσαγορευόμενοι ὑπὸ τῶν ἐπευφημιῶν ὀλοκλήρου λαοῦ. Ποτὲ οἱ κάτοικοι τοῦ Μέλθουρν δὲν εἶχον ἰδεῖ παρόμοιον μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Ἦσαν ὑπερήφανοι, εἶχον σφοδρὰς ἐπιθυμίας καὶ αἰ εὐχαὶ πάντων ἦσαν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ κυβέρνησις ἐχορήγησε διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ οἱ ἰδιώται ἄλλας πεντήκοντα, εἶχον εικοσιεπτὰ καμήλους τὰς ὁποίας ἔφεραν ἐπίτηδες ἐξ Ἰνδιῶν καὶ εἰκοσιεπτὰ ἵππους εὐρωστοτάτους, σκηνάς, ἐνδύματα καὶ τροφὰς διὰ δεκαπέντε μῆνας. Οὐδεὶς δὲ ὑπόπτευσεν ὅτι ἐβάδιζον εἰς τὸν θάνατον.

Μέχρι Μορέυ ὁ δρόμος ὑπῆρξε διεξοδικός· ὁ δὲ Βούρκ, σκληραγωγῶν εἰς ἄκρον ἑαυτὸν, δὲν ἐφείδετο τῶν ἄλλων· κατέτραψε δὲ αὐτοῦς· ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας καὶ ἦτο ὀρμητικὸς, ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον καὶ διὰ τοῦτο ἀνίκανος νὰ διοικῆ μετὰ περισκέψεως. Τρεῖς τῶν συνοδοιπόρων ἐρίσαντες πρὸς αὐτὸν ἀπῆλθον· ἀνεπλήρως δὲ αὐτοῦς κατὰ τὰ ὅρια τῆς χώρας, ὅπου διητῶντο ποίμνια· ἔκτοτε ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἡ εὐπίθειαι τοῦ μετ' αὐτὸν Οὐίλς φαίνονται προαναγγέλλουσαι τὴν σειρὰν τῶν τρομερῶν συμφορῶν τῶν.

Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον διεχάραξαν μετὰ τῆς ἀγνοίας ἐκείνης γῆς, δύναται νὰ διαιρεθῆ εἰς τρεῖς κυρίους σταθμούς, ἦτοι εἰς Μενενδῦ, ἐξακόσια χιλιόμετρα μακρὰν τῆς Μέλθουρν, εἰς Cooper's Creek, εἰς ἑξακόσια χιλιόμετρα πλέον πρὸς ἄρκτον καὶ σχεδὸν εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀρκτικὴν ἄκραν, χίλια καὶ ἐπέκεινὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ Βῆρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἡ ὁδοιορία ὑπῆρξεν ὀδυνηρὰ· τὰ πολλὰ σκευὴ καὶ αἰ πολλὰ τροφαὶ παρεμποδίζουσι καθ' ἑκάστην αὐτὴν· ἀλλ' ὅλοι οἱ τῆς ἐκστρατείας εἶναι ἄνδρες εὐπαγεῖς, ἐξ ἐκείνων οἵτινες οὔτε τὴν βροχὴν οὔτε τὸν ἥλιον φοβούνται, οἵτινες κοιμῶνται εἰς τὸν βόρβορον, μόνον φιλοδοξίαν ἔχοντες νὰ παρατηρῶσι τὸν δρίζοντα τῶν ἀπεράντων πεδιδάδων καὶ δασῶν, φέροντες γένειον πα-

τριάρχου καὶ ἐνδυμα ληστοῦ, ἀνακαλύπτοντες δάση, πέτρας καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄλλ' ὁ βίος αὐτῶν τῶν δασῶν, ὁ ὁποῖος ἀναδεικνύει τοὺς ἀνθρώπους ἑκατοντάκις ἀντέχοντας εἰς τὰς στερήσεις καὶ τὰς κόπους μᾶλλον τῶν φορτηγῶν ζώων καὶ τῶν καμήλων, ἔδωκεν εἰς τὸν Βούρκ συντρόφους τοὺς ὁποίους ἡ ἑξὶς τῆς ἀγνοίας ἐρήμου καθίστα ἀφρόντιδας καὶ μὴ ἀκριβεῖς. Τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1860 ἀφῆκεν εἰς Μενενδῦ τοὺς ἡμίσεις συντρόφους του καὶ τὸ ἦμισυ τῶν ζώων καὶ τῶν ἀποσκευῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δευτέρου ὑποδιευθυντοῦ τοῦ καλουμένου Ράιτ, δοὺς ῥητὴν διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ εἰς ἀντάμωσίν του μετὰ βραχίαν ἀνάπαυσιν εἰς Cooper's Creek, ὅπου εἶχε σκοπὸν νὰ καταστήσῃ κέντρον τῆς ἐκστρατείας. Ὁ δὲ Ράιτ περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου 1861 ἐπεχείρησε νὰ μεταβῆ ὅπου διεστάχθη.

Ἐν τούτῳ οἱ μῆνες παρήρχοντο, ἐφθασεν ὁ Ἰούνιος καὶ οὐδεμία εἰδήσις παρὰ τοῦ Βούρκ ἐφθασεν εἰς Μέλθουρν· καὶ ὅμως εἶχον συμφωνήσει νὰ στέλλωνται ἐνίοτε εἰδήσεις αὐτοῦ, ὅπως ἡ ἐπὶ τούτῳ συστηθεῖσα εἰσαίρεσις εἰς βοήθειάν των· ἡ ἰδέα ὅτι οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι ἀπεπλανήθησαν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀπέθνησκον τῆς πείνης, συνεκίνησε τὸν κόσμον ὅλον· ὀλόκληρος ἡ Μέλθουρν συνταραχθεῖσα ὠργάνισε νέαν ἐκστρατείαν, σκοπὸν ἔχουσα ν' ἀνεύρῃ τὴν πρῶτην καὶ ἀνέθεσεν αὐτὴν εἰς τὸν νέον Ὀουίτ· ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἀποικίαι συγκινηθεῖσαι ἐμιμήθησαν αὐτὴν. Ὁ Mac Kinlay ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς Ἀδελαΐδος, ὁ Walker ἐκ τῆς Γῆς τῆς Βασιλίσσης, ὁ Landsborough μεταβαίνει ἐπὶ πλοίου εἰς τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας καὶ οὕτως αἱ τέσσαρες αὗται ἐκστρατεῖαι, παρασκευασθεῖσαι ἐντὸς τινῶν ἡμερῶν, καὶ ἓνα μόνον σκοπὸν ἔχουσαι· τὴν ἰγνηλασίαν τοῦ μεγάλου ἐρευνητοῦ, ἀναχωροῦσιν ἐκ τεσσάρων διαφόρων μερῶν ἀπεχόντων ἀπ' ἀλλήλων διακοσίας λεύγας ὡς ἐγγιστα.

Ὁ νέος Ὀουίτ ἔδωκε πρῶτος τὴν μεγάλην ἀλλὰ προεράν εἰδήσιν· ἀνεχώρησε κατεσκευασμένος καὶ τὴν 29 Ἰουνίου, ἐνῶ ἐπέρα τὸν ποταμὸν Λόδδον, ἀπῆντησεν ἐπιστρέφοντας συνοδοιπόρους τινὰς τοῦ Βούρκ μετ' ὧν καὶ ὁ Βράχ καὶ ὁ τέταρτος ὑποδιευθυντής· ἰδοὺ δὲ τί διηγήθησαν οἱ μελανοπρόσωποι καὶ κάτισχνοι αὐτοὶ ὁδοιπόροι.

Ὁ Βούρκ ἐντὸς δύο μηνῶν διέτρεξε τὴν σειρὰν τῶν ἐρήμων καὶ τῶν πεδίων, ἅτινα διαχωρίζουσι τὴν Μενενδὺ ἀπὸ τὸ Cooper's Creek, ἥτοι διέτρεξε τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου· ἀλλ' ἔφθασεν ἐκεῖ τὸν Ἰανουάριον ἐν καιρῷ τρομεροῦ θερινοῦ καύσωνος. Ἀνθρώποι καὶ ζῶα ἐξησθένησαν καὶ κατεβλήθησαν· ὁ δρόμος φαίνεται πανταχόθεν κεκλεισμένος· εἰς μάτην περιμένει τὴν ἐπιουρίαν τοῦ Ράιτ, βλέπων ὅτι ἡ ἀργοπορία αὐτοῦ θὰ ἐπιφέρῃ ἔλλειψιν καμῆλων καὶ τροφῶν· εἰς μάτην ὁ Οὐίλς, παραλαβὼν τρεῖς καμήλους ἀπῆλθε πρὸς ἄρκτον ἑκατὸν πενήκοντα χιλιόμετρα εἰς ἀναζήτησιν ὕδατος· οὐδὲν ἀνεκάλυψεν· οὐδὲ βρύσιν, οὐδὲ ὄασιν, οὐδὲ κἄν τέλμα ὑγρὸν. Ἀφῆκε λοιπὸν τὰς καμήλους καὶ πεζὸς, χωρὶς νὰ πῆν οὔτε βάνιδα νεροῦ, ὑπὸ ἥλιον φλογερὸν καὶ ὑπὸ καύσωνα πενήκοντα βαθμῶν, ἐπανῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς μακρᾶς ὁδοῦ εἰς τὸ ἐν Cooper's Creek κατάλυμα.

Ὁ Βούρκ ἐσκέφθη τότε ὀρθῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ μὲ ὅσον δυνατὸν ὀλιγωτέρους ἀνθρώπους εἰς τὴν πετρώδη ἔρημον, ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν ὄασιν τοῦ Cooper's Creek ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς μὲ τὰς τροφὰς τῶν καὶ περιπλέον μὲ ὄλας τὰς τροφὰς, αἵτινες ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι διὰ τὴν ἐπιστροφήν. Ἀφῆκε δὲ εἰς τὸν Βράχ, ἐκ τῶν οἰκείων του, τὴν διοίκησιν καὶ τὴν διαταγὴν νὰ τὸν περιμένῃ τρεῖς μῆνας τοῦλάχιστον καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν ὅσον καιρὸν ἀκόμη θὰ ἐπέτρεπον αἱ ζωοτροφίαι. Ὡ! Ἐὰν ὁ Ράιτ ἐξήρχετο ταχύτερον ἀπὸ τὴν ληθαργίαν ὁποῖαι συμφοραὶ θὰ προελαμβάνοντο!

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἀτρόμητος Βούρκ, παραλαβὼν τὸν Οὐίλς, τὸν Γράι, καὶ τὸν Κίγκ, ἀρχαῖον στρατιώτην, καθὼς καὶ ἕξ καμήλους, ἐν ἄλογον καὶ τροφὰς διὰ τρεῖς μῆνας ἀνεχώρησεν εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ. Τὴν 16 Δεκεμβρίου 1860 οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι, εἰσελθόντες εἰς τὸ δυσχερέστερον καὶ τὸ ἀγνωστότερον μέρος τῆς ὁδοιπορίας, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ὄασιν, διασχίζοντες δὲ τὸν ποταμὸν, καὶ πλησιάζοντες πρὸς τὴν ἄλλην ὄχθην, ἔσειον τοὺς βραχίονας κρίζοντες πρὸς τοὺς συντρόφους τῶν· «Περιμεινάτέ μας, περιμεινάτέ μας!»

Καὶ ὅμως ὁ Βράχ καὶ οἱ ἀνθρώποι του, ὁ Ράιτ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐπανήρχοντο ἄνευ τοῦ Βούρκ. Οἱ μὲν πρῶτοι ἐπάλασαν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τοῦ καταλύματος αὐτῶν πρὸς τὰς αἵματηρὰς προσβολὰς τῶν αὐτοχθόνων. Ὁ καύσων κατέστη τρομερός· παρηκολούθουν τὸ μεμολυσμένον ὕδωρ, τὸ μόνον αὐτῶν καταφύγιον τὸ ὅποιον ἐταπεινοῦτο ἀδικόπως. Οὕτω πως ἀνέμεινον τέσσαρας μῆνας· ἐπὶ τέλους πολλοὶ ἀπέθανον, τοὺς δὲ ἐπιζήσαντας ἔλυμαίνετο ἡ στομακᾶκη ἐνῶ αἱ τροφαὶ ἤγγιζον πρὸς τὸ τέλος. Ὁ Βράχ ἀπεφάσισε ν' ἀνεχώρησῃ μὴ ἔχων πλέον, ὡς εἶπε, μηδεμίαν ἐλπίδα περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου. Κατ' αὐτὸν

δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ Βούρκ θ' ἀπέθανε· καὶ ὅμως ἀφῆκε τροφὰς τινὰς εἰς τὴν ὄασιν.

Ἐνῶ δὲ ἐπέστρεφεν, ἀπήντησε τὸν Ράιτ μετὰ τῶν περὶ αὐτόν. Πῶς καὶ ἔνεκα τίνων ἀξιοθηρητῶν συμβεβηκότων ἤρχετο τέσσαρας μῆνας βραδύτερον εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος; ἀλλ' ὡς ἂν ἔτυπεν αὐτοὺς ἡ συνειδήσις ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο εἰς Cooper's Creek, οὐδένα ὅμως τῶν συντρόφων εὗρον ἐκεῖ· τότε ἀποχαιρετίσαντες τὸ τελευταῖον τὴν ἔρημον, ἥτις κατέπτε βεδαιῶς αὐτοῦς, διευθύνθησαν εἰς Μέλβουρν. Καὶ τοιαύτη ἐν γένει ἡ ἱστορία τῆς τρομερᾶς ἐκστρατείας. Ὁ νέος Ὅουτ μαθὼν αὐτὴν εἰς Λόδδον, διεβίβασε τὴν εἰδήσιν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἠγανάκτησαν πάντες, αὐτὸς δ' ἐξηκολούθησεν ἀνεκδότως διευθυνόμενος πρὸς ἄρκτον.

Ἐντὸς δὲ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς ἐπροχώρησεν εἰς τόπον πάντη διάφορον ἐκείνου, τὸν ὅποιον εἶχον ἰδεῖ οἱ πρῶτοι ὁδοιπόροι· ἀντὶ τῆς καυστικῆς ἄμμου τὴν ὁποίαν ἐκείνοι ἀπήντησαν, αὐτὸς εὗρε κοιλάδας δροσερὰς, καὶ δι' ἀπεράντων πεδίων ἐπροχώρησε μέχρι πλησίον τοῦ Cooper's Creek· καὶ ἐκεῖ εἶδε κεχαραγμένην εἰς τὸν φλοιὸν δένδρου τὴν λέξιν ταύτην *Dig*, ὃ ἐστὶ σκάφαν· καὶ σκάψας τὴν γῆν εὗρε τὸ σιδηροῦν κιβώτιον ἐν ᾧ ἀφῆκεν ὁ Βράχ ἐγγράφως τοὺς λόγους καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ συγχρόνως εὗρε μετὰξὺ αὐτῶν τὰς σημειώσεις τοῦ Βούρκ λέγοντος ὅτι διεπέρασε τὴν ἡπειρον μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Cooper's Creek. Ἰδοὺ τί διηγεῖτο ὁ ταλαίπωρος ἀποδημητὴς εἰς τὸ τεμάχιον τοῦ φμερολογίου, τὸ ὅποιον ἔγραψε καὶ κατέθετο εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

Τὴν 16 Δεκεμβρίου 1860 ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς δάσεως μετὰ τῶν τριῶν συνοδοιπόρων του. Ἐν τῷ διαστήματι δὲ δύο μηνῶν ἐπροχώρησε ταχέως ἀνακαλύπτων κατ' ἡμέραν εὐφορωτέρως γαίας· ἀχανεῖς πεδιάς διεδέχετο τὴν ἔρημον τῶν πετρῶν· τὰ δένδρα ἔδιδον σκιάν καὶ συνεχῆ βυάκια ὕδωρ δροσερόν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἰθαγενεῖς ἔφρουγον ἔντρομοι· δις ἢ τρίς μόνον ἔμειναν καὶ ἔδωκαν ἰχθύς ξηροὺς εἰς τοὺς ὁδοιπόρους. Ποῦ καὶ ποῦ ἀπήντων λίμνας μὲ ὕδωρ ἄλυμρον, λόφους μὲ ἄμμον ἐρυθρὰν, τόπους κατεστραμένους ὑπὸ ἐκτάκτων κατακλυσμῶν καὶ πλήρεις σωρῶν πετρῶν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐφάνη ὑψηλὴ σειρὰ ὄρεων πρὸς βορρῆν, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν ὄρη *Standish*. Εἰς τοὺς πρόποδας δὲ αὐτῶν εἶδε φύσιν τόσον ὠραίαν καὶ δάση τόσον χλοερά καὶ πεδιάδας τόσον πλουσίας, καταβρεχομένης ἀπὸ ἀφθονώτατα ὕδατα, ὥστε ὠνόμασε τὴν γῆν ἐκείνην *γῆν τῆς ἐπαγγελίας*.

Μετὰ τὴν συγκρίσιν τῶν κατὰ πᾶσαν ὥραν νέων ἀνακαλύψεων, τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥπτον ἐπίπονον διάβασιν ποταμῶν, τὴν πρὸς τοὺς

αυτόχθονας, πρὸς ὄψεις καὶ τοὺς ἐν καιρῶν νυκτὸς ἐφορμῶντας μῦς πάλην, εὐρέθησαν μεταξύ δένδρων τόσῳ πυκνῶν ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ διαβῶσι χωρὶς νὰ κατακόψωσιν αὐτά. Ὁ Βούρκ καὶ ὁ Οὐίλς ἀφέντες τοὺς συνοδοιπόρους, ἐπροχώρησαν περὶ αἰσθανόμενοι ἀλμυρὸν οὕτως εἰπεῖν ἄερα. Οὕτω δὲ κατάκοποι, καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος, ἀγωνίζονται καὶ προχωροῦσι μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου διὰ μέσου ἀδιαπεράστων δασιωδῶν μερῶν καὶ ἐλῶν, εἰς τὰ ὅποια χώνονται μέχρις ὤμων. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐρον θάλασσαν, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκάθησαν ἐξηνητημένοι. Ἡ θάλασσα ἀναβαίνουσα καὶ καταβαίνουσα ἀλληλοδιαδόχως ἀποκαλύπτει ἀγρίας ἀκτὰς, πρὸς τὰς ὁποίας φαρμακερὰ δένδρα ἐκτείνουσι τοὺς κλάδους των. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός. Μετὰ ἐξαμήνους κόπους αἰσθάνονται ὅτι ἔφθασαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐνδόξου αὐτῶν ἀποστολῆς, διὸ θέλουσι νὰ ἴδωσι τὸν Ὠκεανόν. Κατακόπτουσι τὰ δένδρα, ἀναβαίνουσιν εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη ὅθεν ἐλπίς εἶναι νὰ ἴδωσι τὸν ὀρίζοντα, ἀλλὰ πιπτουσιν ἐκνευρισμένοι καὶ κατάκοποι εἰς βαθέξ τέλματα, ὅθεν ἀπεσύρθη τὸ πρῶτ' ἡ θάλασσα καὶ ὅπου μετ' ὀλίγον ἡ παλίβροια τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐζήτησαν ἀναβαίνει καὶ ἔρχεται σχεδὸν νὰ τὸς καταπίῃ καὶ ὅμως τὸν ἐπικινδύνου τουτον Ὠκεανὸν θέλουσι νὰ τὸν ἴδωσιν ἀφεύκτως· ἀλλὰ τὴν παρηγορίαν αὐτὴν δὲν τὴν ἀπολαμβάνουσιν· ὁ Μωϋσῆς εἶδε τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ ὄρους τὴν γῆν Χαναάν· ἀλλ' αὐτοὶ, τοῦ μὲν Ὠκεανοῦ τούτου ἀκούουσι τοὺς μακροὺς ψιθυρισμοὺς καὶ καταβάλλουσιν ὑπερανθρώπους ἀγῶνας, εἰς ἄλλους ὅμως ἀπέκειτο νὰ ἴδωσι τὰ γλαυκὰ αὐτοῦ κύματα.

Πράγματι ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸν σκοπὸν των. Ἀλλὰ τὸ φάντασμα τῆς πείνης ἦτο ἐκεῖ τρομερὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των· εἶχον φέρεσι μεθ' ἑαυτῶν δώδεκα ἐβδομάδων τροφὰς, εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ δρόμου καὶ μόλις ἔμμενον διὰ πέντε· ἡ τρομερὰ ἀγωνία τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο διὰ τὴν καθ' ἐκάστην αὐξάνουσαν σιτοδείαν καὶ ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἠναγκάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν, ἔφερε τὸν θάνατον τῶν ὑποζυγίων καὶ τὴν ἐξασθένεισιν αὐτῶν. Αἱ δὲ ἐπελοῦσαι τρομερὰ βροχαὶ κατέκλυσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν γῆν, ὥστε πολλάκις ἐκινδύνευσαν νὰ καταβυθισθῶσι. Τὴν 6 Μαρτίου ὁ Βούρκ ἔκειτο σχεδὸν νεκρός, ὡς φαγὼν τεμάχιον μεγάλου ὄφραως τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐψῆσει. Τὴν 20 ἤρχισαν νὰ ὀλιγοστεύωσι τὰ φορτία, τῶν καμῆλων μὴ δυναμένων πλέον νὰ προχωρήσωσι, καὶ νὰ βίπτωσιν ἀπὸ ἕκαστον ζῶον ἐξήκοντα σχεδὸν λίθρας τροφῶν τῶν ὁποίων ἐν τοσοῦτῳ ἐφοβοῦντο τὴν ἔλλειψιν. Οὕτω καὶ τὰ πλοῖα ἀπειλούμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης βίπτουσιν εἰς αὐτὴν τὸ φορτίον ὅσον πολῦτιμον καὶ ἂν εἶναι.

Τὴν 30 σφάζουσι μίαν κάμηλον, τὴν 40 Ἀπριλίου φονεύουσι τὸν Βίλην, ἦτοι τὸν ἀγαπητὸν ἵππον τοῦ Βούρκ μετ' ὁποῖον ἀνεχώρησεν ἀπὸ Μέλβουρν καὶ ὅστις ἀντέσχε πλέον παντὸς ἄλλου καθ' ὅλην τὴν ἐκστρατείαν. Τὴν 11 ἀναγκάζονται νὰ διακόψωσι τὸν δρόμον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἵνα περιμένωσι τὸν Γρέϋ, μὴ δυνάμενον πλέον νὰ περιπατήσῃ. Τοσοῦτον δὲ καταναλίσκει αὐτοὺς ἡ πείνα, ὥστε οἱ δύο οὗτοι γενναῖοι ἄνδρες κατήνησαν νὰ κακομεταχειρισθῶσι τὸν φίλον των! Διότι φυλάζοντες τὸ ἄλευρον ὡς τελευταῖον καταφύγιον, εὐρον τὸν Γρέϋ κερυμμένον ὀπισθεν δένδρου καὶ τρώγοντα. Πόσον ἡ τελευταία βάσανος τοῦ ταλαιπώρου τούτου θὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην των μετὰ τινος ἡμέρας, ὅτε καὶ αὐτοὶ κατήνησαν εἰς ἀγωνίαν.

Ἐπὶ τέλους τὴν 21 Ἀπριλίου πρὸς τὸ ἐσπέρας φθάνουσιν εἰς τὴν ὄασιν ὡς ἄλλοι σκελετοί. Ἀναζητοῦσι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ καλοῦσι διὰ τῆς φωνῆς τοὺς συνοδοιπόρους των, ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον συστήσει θερμοῦς νὰ τοὺς περιμείνωσιν· ἀλλ' ἡ ὄασις ἦτο ἔρημος καὶ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Ὅπόσοι ὀδυνηροὶ λογισμοὶ κατέκλυσαν τὰς καρδίας αὐτῶν κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ὥραν! Ἀνερευῶντες δὲ μετὰ προσοχῆς ἀνέγνων τὴν λέξιν *Dig, σκάψον*, περὶ τῆς ὁποίας προεῖπομεν, καὶ εὐθὺς σκάψοντες ἀνεῦρον τὰς ὀλίγας τροφὰς τὰς ὁποίας ἀφῆκεν ὁ Βράχ εἰς τὸ σιδηροῦν κιβώτιον· εὐρον δὲ καὶ τὸ ἔγγραφο ἐν ᾧ ἐξήγει τὰ αἴτια τῆς ἀναχωρήσεως, φέρον τὴν χρονολογίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἦτοι τῆς 21 Ἀπριλίου τὴν πρῶταν.

Ὅθεν μετὰ ταξειδίον πλήρες ἀπελπισίας μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μετὰ ἐπάνοδον ἔτι πλέον ἀπηλπισμένην, ἀφ' οὗ ἀπώλεσαν ἢ ἔφαγον ὅλας σχεδὸν τὰς καμῆλους καὶ τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐκτὸς δύο, ἀφ' οὗ κατόρθωσαν τὴν μεγαλύτεραν ἀνακάλυψιν κατὰ τὴν Αὐστραλίαν, ἔφθασαν μετὰ τῶν βασάνων εἰς τὴν ὄασιν τὴν ὁποίαν τόσον ἐπεπόθουν, καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ τοὺς ἔσωζαν καὶ ἐπὶ τοὺς ὁποίους ἠλπίζον, εἶχον ἀναχωρήσει πρὸ ἐπτὰ ὡρῶν μόνον. Τί νὰ κάμωσιν, ἐξηνητημένοι ὡς ἦσαν ἀδυνατοῦντες νὰ προχωρήσωσιν; ἔπρεπε νὰ διατρέξωσι μὲ ὑποζύγια ἡμιθανῆ ἐξακόσια χιλιόμετρα κατόπιν συνοδείας καλῶς παρεσκευασμένης καὶ πρὸ πολλοῦ ἀπρακτούσης; Βεβαίως τοῦτο θὰ ἦτο τὸ φρονιμώτερον ἂν δὲν εἶχον δοκιμάσει δλοκλήρων μηνῶν βασιανιστήρια· ἀλλ' ὁ Βούρκ ἐνθυμεῖται ὅτι ἐκάτῳ πεντήκοντα χιλιόμετρα μακρὰν, πλησίον τοῦ ὄρους Ἀπελπισία, ὑπάρχει σταθμὸς προβάτων, ὅστις τοῦλάχιστον θὰ μὲνῃ ἐκεῖ· καὶ ἔνεκα τούτου μετὰ δύο ἡμερῶν ἀνάπαυσιν παρέερχε τὸν Οὐίλς καὶ τὸν Κίγκ μετὰ τῶν τρωφίμων. Ἀποθέτει εἰς τὸ σιδηροῦν κιβώτιον τὸ ἡμερολόγιον τῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ εἰς τὸ ὁποῖον παραπονεῖ-

ται διά τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ καὶ ἀναγγέλλει τὴν πρὸς τὸ ὄρος Ἀπελπισία μετὰ τὸ αἰνῶν του.

Ἄλλ' ἰδοὺ τί συνέβη πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τοσαύτης συμφορᾶς ἐν ᾧ ὁ Βούρκ, μάλιστα βαδίζων ἀπερὸ ἀκρῆν ἀπὸ τὴν ὄσασιν διευθυνομένοι πρὸς δυσμάς, ὁ Βράχ και ὁ Ράιτ, οἵτινες εἶχον συναντηθῆ, ὡς εἶδομεν, τὴν 24 Ἀπριλίου εἰς τὴν ἰδίαν ὄσασιν, τυπτόμενοι τὴν συνείδησιν ἠθέλησαν νὰ βεβαιωθῶσι μὴ ἐπανῆλθέ τις τῶν ἀπόντων. Ὡς ἀσυλλόγιστοι δὲ δὲν ἐκεκλήθησαν νὰ σκάψωσιν εἰς τὴν ἄμμον και νὰ ἐρευνηθῶσιν τὴν κρύπτῃν ὅπου θὰ εἴρισκον τὰ ἀποτεθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Βούρκ τὴν πρῶταν τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθὼς και τὴν περιγραφὴν τοῦ δρόμου του· οὕτω δὲ θὰ τὸν εἶσῶσαν. Αὐτοὶ ὅμως εὐρόντες τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους ὁποῖαν ἀφῆκαν αὐτὴν τὸ πρῶτ, ἀνεχώρησαν πρὸς τὸ Νοτιοδυτικὸν εἰς Δάριλιν.

Ὅθεν δὲς κατὰ συνέχειαν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἵτινες ἀνεζητοῦντο ἀμμοβιακῶς, και τῶν ὁποῖων ἡ συνάντησις θὰ ἔθετε τέρμα εἰς τὰς τρομερωτάτας τῶν βασάνων, εὐρέθησαν εἰς μάτην πλησίον ἀλλήλων.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Βούρκ, ὁ Οὐίλς και ὁ Κίγκ καταβαίνουσι τὴν κοιλάδα τοῦ Cooper φέροντες μετ' ἐκῶν τὰς τροφὰς τῆς κρύπτῃς. Ἡ μία τῶν καμήλων πίπτει ἐξησθενισμένη, και φονεύσαντες αὐτὴν ἐξήραναν εἰς τὸν ἥλιον τὸ κρέας αὐτῆς· τὴν δ' ἐπιούσαν ἀπέθανε και ἡ τελευταία. Τότε ἐστερημένοι πάσης βοήθειας σῦρονται μέχρι τινὸς ἐγγχωρίου φυλῆς, τῆς ὁποίας τὰς θηριώδεις ὀρέξεις κατεσίγησεν ἡ θέα τῶν ἐλθόντων. Διὸ ἐλεήσασα αὐτοὺς διένειμε μετ' αὐτῶν τὴν τροφὴν τῆς, ἥτοι βρωμερὸν σίτον ὀνομαζόμενον καρδοῦ, τὸν ὁποῖον μασσῶσι μὲν μάλιστα, δὲν δύνανται ὅμως και νὰ χωνεύσωσιν. Ἐξῆσαν δὲ οὕτω μέχρι τῆς 15 Μαΐου.

Αἴφνης οἱ μαῦροι ἐγένοντο ἄφαντοι και δὲν ἐφάνησαν πλέον. Τότε ἡ ἀνάγκη ἐβίασεν αὐτοὺς ν' ἀκολουθήσωσι τὸν δρόμον τῶν πρὸς τὸ ὄρος Ἀπελπισία και νὰ βαδίσωσι συρόμενοι μέχρι τῆς 24 Μαΐου ἐπὶ ἄμμοδος και φλογεροῦ ἐδάφους. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτε, ἐπεσαν κατάκοποι, παραιτήσαντες και τὴν τελευταίαν ταύτην ἐλπίδα. Οὐδεμία δὲ πλέον ἀμμοβολία ὅτι κατεδίωκεν αὐτοὺς ἡ συμφορὰ, διότι ὅτε ἀκολούθως ἀνεζήτησαν τὰ ἔχνη αὐτῶν, ἐπεισθησαν ὅτι ἐάν μίαν μόνον ἡμέραν ἐπροχώρουν ἔτι, θὰ ἔβλεπον τὸ ὄρος και θὰ ἐσώζοντο.

Τὴν 27 Μαΐου ἐπιστρέφουσιν εἰς Cooper's Creek τρεπόμενοι διὰ καρδοῦ, οὕτινος τὸ μὲν μᾶσσημα τοὺς ἐξασθενίζει, ὁ δὲ χυμὸς δὲν τοὺς τρέφει πλέον. «Ἦλθομεν, ἐγραψαν, νὰ ἐπανιδώμεν τὴν ὄσασιν και ν' ἀποθάνωμεν.»

Παρέχωσαν δὲ εἰς τὸ κιβώτιον τὴν σημείωσιν μετὰ τινῶν γραμμῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ἀπόπειραν. Πόσας ἡμέρας διήρ-

κασεν ὁ ἡμῖς οὗτος θάνατος μανθάνομεν ἐκ τινῶν λέξεων τὰς ὁποίας ἐχάραττον ἐνίοτε ὁ Οὐίλς και ὁ Βούρκ και κατέθετον ὑπὸ τὰ δένδρα ὡς διαθήκην τῶν τελευταίων αὐτῶν ὥρων εἰς τὸ σιδηροὺν κιβώτιον.

Και γράφοντες ἐπαρηγοροῦντο ὅτι διηγοῦντο εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτῶν τὰ ἀληθῆ των μαρτύρια ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης και τῶν ἀνακαλύψεων. Τὴν 20 Ἰουνίου τὸ καρδοῦ δὲν εἶδιδε πλέον εἰς αὐτοὺς δύναμιν· δύο δὲ γραμμαὶ τοῦ Οὐίλς τὴν ἡμέραν ἐκείνην λέγουσιν αὐτὰ· «Εἶναι πολλὰ λυπηρὸν νὰ αισθάνεται τις ἐγκαταλειμμένον τὸν ἑαυτὸν του και τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἠμπορῶ πλέον ν' ἀνθῆξω.» Τὴν 22 γράφει· «Εἶμαι πλατγιασμένος ἐπὶ τῆς ἄμμου και δὲν θὰ σηκωθῶ πλέον. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Κίγκ, ὡς εὐρωστώτερος, θὰ καταθέσῃ τὰς τελευταίας μου πρῶσῆσεις εἰς τὴν κρύπτῃν.» Τὴν 29 Ἰουνίου ἐχαράχθησαν αἱ τελευταῖαι αὐτὰς λέξεις πλήρεις στοργῆς και καρτερίας πρὸς τὸν πατέρα του· «Ὁ θάνατός μου ὁ θάνατός μου εἶναι βέβαιος ἐντὸς τινῶν ὥρων, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἀτάρχος.»

Ὁ Ὅουιτ δὲν εὗρεν ὑπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἄλλο τι δυνάμενον νὰ τὸν φωτίσῃ περὶ τοῦ Οὐίλς· ἀπέθανεν ἡ ἐξῆ ἀκόμη; Ποῦ ἄρα εὕρισκετο ὁ ζῆρος σκελετός του ἢ τὸ ἡμίκερον σῶμά του; Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Βούρκ φέρουσιν τὴν ἡμερομηνίαν μιᾶς ἡμέρας πρὸ τῆς τοῦ Οὐίλς, τὴν τῆς 28 Ἰουνίου. Ἄν και ψυχορράγων ἤθελεν ἀκόμη ν' ἀναζητήσῃ τὴν φυλὴν τῶν μαύρων, τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του. Ὁ ἀποχωρητισμὸς του ἐφαίνετο πλέον ἐντονος, ἀλλὰ και ἡ ἀφοσιώσις του ἐπίσης ἠρωϊκῆ. «Ὁ Κίγκ θὰ ἐπιζήσῃ, ἐλπίζω» ἐδειξε γενναιοτάτην ψυχὴν ἐτελειώσαμεν τὸ ἔργον μας, ἐφθάσαμεν πρῶτοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ὀκεανοῦ... ἀλλὰ κατελείφθ... Ἡ τελευταία αὐτῆ λέξις δὲν ἦτο τελειωμένη· ἐστερήθη τῆς δυνάμεως νὰ γράψῃ αὐτὴν.

Θὰ ἐξέπνευσαν ἀναμφοβόλως και αὐτὸς και οἱ περὶ αὐτὸν και θὰ ἔμειναν ἄταφοι ἀφ' οὗ ἐκλειτῶν τὸν λάκκον εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν παραχωμένα τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἔμελλον ν' ἀποκαλύψωσι τὰ μυστήρια τῆς ἡπείρου και νὰ μαρτυρήσωσι περὶ τῶν ὑπερανθρώπων παθημάτων αὐτῶν. Οὐδὲν ἄλλο ἔχνος εὐρέθη. Ὅτε ὁ Ὅουιτ ἐφθασεν ἡ κρύπτῃ ἦτο ἐσκεπασμένη με ἄμμον, ἐκ δὲ τῶν συγκεχωμένων και συνεχῶν ἔχνων, δεκνόντων ἀπέριους μεταβάσεις ἀπὸ τοῦ καταλύματος αὐτῶν εἰς τὸ ὕδωρ, ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ διακρίνωσι τὸ τελευταῖον.

Ὁ Ὅουιτ ἀνεζήτησε καθ' ὅλας τὰς περίεξ διευθύνσεις τὰ ἔχνη τῶν καμήλων και ἐπὶ τέλους τὴν 10 Σεπτεμβρίου μεταξύ τῶν βημάτων τῶν γυμνῶν ποδῶν τῶν αὐτοχθόνων εὗρε τὸν τύπον σανδαλίου. Ὡ ποῖα στιγμή ἀγωνίας! Μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψε μεταξύ τῶν δασῶν πυρὰ τῶν μαύρων. Τρέχει και παρατηρεῖ ὃν δυστυχῆς, ἡ

μᾶλλον σκιάν ἀνθρωπίνου ὄντος, ἀσθενεστάτου, μαρτυροῦντος διὰ βλεμματίων ἀκτινοβολούντων ἀφατον ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ μόλις δυναμένου νὰ προσφέρῃ ἦχον.

Ἦτο δὲ ὁ ἦχος ἀνθρώπου ζῶντος ἐκ τῶν τῆς μεγάλης ἀποδημίας, ὁ τοῦ ἀρχαίου στρατιώτου Κίγκ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέλαβε δυνάμεις καὶ φωνὴν καὶ ἐδυνήθη νὰ διηγηθῇ τί ἀπέγιναν οἱ τρεῖς συνοδοιπόροι του ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐσκέπασε τὴν κρύπτῃν. Ἴδου δὲ τί συνέβη τὴν 28 ὁ Οὐίλς ἀγωνίων τὸν παρεκάλεσε νὰ υπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἰθαγενῶν, εἰς τοὺς ὁποίους μόνους ἤλιπεν. Ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Βούρκ τὸ ὠρολόγιόν του καὶ τινὰς λέξεις πρὸς τὸν πατέρα του οἱ δὲ τρεῖς φίλοι ἐχωρίσθησαν κλαίοντες ἵνα μὴ ἐπανίδωσι πλέον αὐτοὺς ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ δρόμον δύο ἡμερῶν ὁ Βούρκ ἔπεσε παρακαλῶν τοὺς συνοδούς του «νὰ μὴ ἀφήσωσιν αὐτὸν ἕως τοῦ ἀποθάνει» καὶ νὰ μὴ θάψωσι τὸ σῶμά του, ἀλλὰ ν' ἀφήσωσιν αὐτὸ ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἐρήμωσιν μετὰ τῶν ὁποίων ἐχάραξε τὸν δρόμον τοῦ αἰώνος του καὶ εὔρε τὸν θάνατον.

Τὴν 29 κατέπεσε τὸ τελευταῖον ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐδάφους οἱ μυκτῆρές του βυθίζονται εἰς τὴν ἄμυρον, ἀπενίξει τὸν Σταυρὸν τῆς Μεσημβρίας ὅστις εἶναι τὸ παραμυθητικὸν σημεῖον τῶν ἀποθνησκόντων εἰς τὸ μεσημβρινὸν ἡμισφαίριον καὶ μετὰ ταῦτα σθένονται οἱ μεγάλοι τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ τελευταῖος ἐπιζήσας ἰεπέστρεψεν εἰς τὸν ποταμὸν, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἀφήκε τὸν ἀτυχῆ Οὐίλς, τὸν ὁποῖον εὔρεν ἐπίσης νεκρόν. Ὁ Κίγκ περιεπλήρηθη τότε μόνος εἰς τὰ δάση κλαίων τοὺς δύο τοῦ ἀρχηγός. Ἐπὶ τέλους εὔρε τὴν φιλόξενον φυλὴν τῆς ὁποίας ἡ παραφ' διετήρησεν αὐτὸν πλέον τῶν δύο τοῦ συμπρόφων. Ὁ Ἰουίτ κατὰ τὰς ὁδηγίας του ἀνεῦρε τοὺς δύο σκελετοὺς τοὺς ὁποίους οἱ αὐτόχθονες εἶχον σκεπάσει μετὰ κλάδους δένδρων εἰς σημεῖον σεβασμοῦ. Πλησιον δὲ τοῦ Βούρκ ἐκ δεξιῶν ἔκειτο τὸ πολὺ καννον αὐτοῦ. Ὁ Ἰουίτ ἔθαψε τὸ λείψανόν του εἰς τὴν Union-Jack, τὸ ἐθνικὸν σκῆνωμα ἧτοι τὸν ἐντιμότερον τάφον, ὅστινος εἶναι ἄξιοι οἱ γενναῖοι, καὶ ἀφ' οὗ ἀντήμειψε τοὺς αὐτόχθονας ἐπανῆλθεν εἰς Μέλβουρν φέρων τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὴν διαθήκην τῶν ἀποδημητῶν.

Τὴν 9 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἐτους ἀνεχώρησεν ἵνα ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου τοὺς μεμνημένους ἐκεῖνους τάφους, λαβὼν ἐντολὴν ὑπὸ τῆς ἀποικίας τῆς Βικτωρίας ἵνα φέρῃ τὰ λείψανα τῶν δύο ἡρώων. Μετὰ δὲ ἐν ἔτος πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Μέλβουρν ὑπεδέχθησαν πενθοῦντες αὐτά. ἠθέλησαν δὲ νὰ τιμῆσωσι διὰ κηδείας πανδήμου καὶ μεγαλοπρεπεστάτης καθὼς καὶ διὰ μνημείου ἀνεγερθέντος εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, τοὺς ἄνδρας ἐκεῖνους τοὺς ἀποθανόντας εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των χάριν τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν. Οἱ τοιοῦτοι ὅμως ἄνδρες δὲν ἀποθνήσκουσι δ-

λασχερώς, διότι εἰς τὴν τόλμην, τὴν ἀφιλοκέρδειαν, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὰ παθήματα αὐτῶν ὀφείλει ἡ Αὐστράλια τὴν ἀξιοθαύμαπτον ἀναπτύξιν τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ζωῆς, τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς δόξης. Ἀπὸ βορρᾶ καὶ μεσημβρίας, ἀπὸ ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἀπεδήμησαν οἱ τόλμηροί αὐτῆς ἐρευνηταί, ἔδραμον εἰς μέση ἀγνωστα καὶ πολλακίς ἀπέθανον. Ἄλλ' ἢ δόξῃ ἠνοίχθη παρ' αὐτῶν καὶ ἡ ἀποικία, τὰ πλοῦτη καὶ ὁ βίος ἐπέζησαν.

Εἰς τὰ ἔθνη τοῦ ἀρχαίου κόσμου οἱ ἡγεμόνες βλέπουσι ἀτάραχοι ἀποθνήσκοντα εἰς τοὺς πολέμους πλήθη στρατιωτῶν εἰς τὸν νέον ὅμως κόσμον, ὅπου ἡ ἐρημία εἶναι πεδίον μάχης, ὅπου ὁ ἐξερευνητῆς εἶναι στρατιώτης καὶ ἀπόστολος τοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν δεκαεπτὰ ἄνθρωποι ἐκινδύνευσαν, ὀλόκληρος πληθυσμὸς ἑνὸς ἑκατομμυρίου ψυχῶν ἀνηγέρθη ἀγωνίων καὶ ὅπως σωθῶσι πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πράξῃ ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις, ἡ δύναμις τῶν ἡρώων, τὸ ἔπραξε.

Καὶ ἂν ὁ θάνατος ἐθριαμβεύσει κατὰ τῶν γενναίων τούτων δοκιμῶν, ἡ ἀπὸ τῆς χθῆς ἐτι γεννηθεῖσα πόλις ἠμῶν σκεπτε τοῦλάχιστον νὰ τιμᾷ τοὺς μεγάλους τῆς ἀνδρείας καὶ ἡμεῖς ὀδοιπόροί καὶ ξένοι, πλήρεις θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, δὲν πρέπει νὰ κλινώμεν γόνα πρὸ τοῦ πένης, τὸ ὁποῖον καλύπτει εἰσέτι αὐτὴν καὶ νὰ προσαγορεύσωμεν τοὺς δημιουργοὺς κράτους, ὅστις αἱ μέλλουσαι τύχαι προαναγγέλλονται τῶσόν σεβασταὶ ὅσον ἔκτατοι καὶ αἱ ἀρχαὶ του;

Ἐπίκαιρα στήλιμα.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΚΑΙ ΒΡΟΝΤΗΣ

Μετάφρασις Α. Μηλιαράκη.

Ἡ ἀμφιβολία περὶ τοῦ τί εἶναι ὁ κεραυνὸς ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ 1750, ἀπὸ τοῦ Φραγκλίνου, τοῦ Ἀλιβάρτου, τοῦ Καντῶν, τοῦ Βεκαρία, τοῦ Ριχμάνου. Ὁ κεραυνὸς εἶναι γιγάντειος σπινθήρ ἐκρηγνύμενος μεταξύ νέφους τινὸς καὶ τῆς γῆς.

Αἱ ἀστραπαὶ εἶναι ὡσαύτως σπινθήρες ὅμοιοι πρὸς τοὺς παραγομένους διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανῶν. Οἱ σπινθήρες δὲ οὗτοι, ὅταν παράγονται μεταξύ δύο νεφῶν ὑδμελίαν ἐπιφέρουσι βλάβην, ὅταν ὅμως μεταξύ νέφους καὶ γῆς τότε κεραυνοβολοῦσι τὸ μέρος ἔθλα ἐξερράγησαν. Τὰ ἠλεκτροφόρα νέφη ἔλκουσιν ἀλλήλα, ὅταν δὲ πλησιᾶσωσιν ἀρκούντως, τῶν ἐκατέρωθεν ἠλεκτρισμῶν ἐνομούμενων, γεννᾶται ἡ ἀστραπή. Ἡ φωτοβόλος γραμμὴ τῶν σπινθήρων αὐτῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅ ἐστὶ τῶν ἀστραπῶν, ἔχει μῆκός ἐνίοτε 12 ἢ καὶ 15 χιλιομέτρων. Τὸ μῆκος δὲ τοῦτο δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ἠλεκτρικῆς ἐντάσεως ἐκάστου νέφους, ἀλλ' ἐκ τῆς κατάστασεως τῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις, ὅταν εἶναι πλήρως ὑγρασίας, καθίσταται εὐηλεκτράγωγος, ὥστε ὁ σπιν-